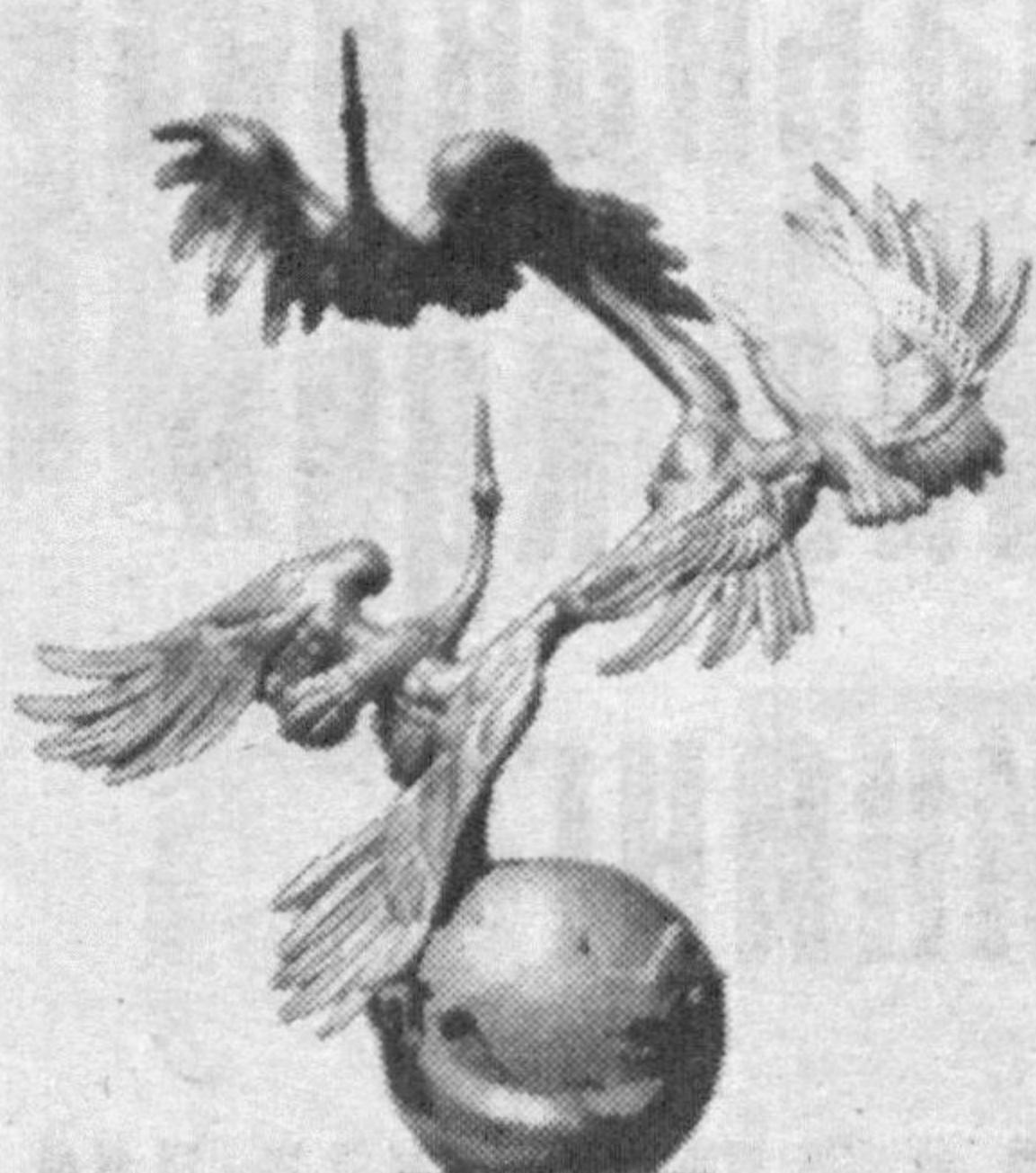

Овчининг куроли мусодара қилинмайди...ми?

Ishonch

*Insonga naf
keltirish –
oliy baxt*

2008-yil 15-may
№ 61 (2474)
payshanba

Ijtimoiy-iqtisodiy gazeta * E-mail: ishonch-doverie@mail.ru * Gazeta 1991-yil 21-martdan chiqsa boshlagan

Искандар Нур шаҳрини
ололмагани? 4

Чироги
ўчмайдиган
шоир

5

Ўғрилару тўғрилар 12

Кучлилар Чимкентга боради 14

Рақурс

Жароҳат газак олмасин!..

Агар тил ҳукмронлиги бадиият билангина боғлиқ бўлганида эди, ҳазрат Навоий давридаёқ башарият туркий тилини ўрганишга киришган бўларди. Бироқ, истасак-истамасак, мустамлакачи давлатлар ишғол этган ҳудудида тартиблари билан бирга ўз тилини ҳам жорий этади. Афсуски, Иккى дарё оралигида эллинглаштириш, араблаштириш, руслаштириш сиёсатлари шу даражада «муваффақиятли» уддалангани, бугун Спитамену Билга ҳоқон гапирган тил биз узун умуман ётдек: чамаси, жуда кўникувчан халқ бўлсан кепрак. Қолаверса, мустамлакачи давлатнинг тили ҳам истилочи бўлади: мафкура билан черик чекмай енгиши мумкин. Айни географик кашфиётлар юзага чиқсан, «харита — торт» бўлакланаётган ва тўру пойтак масаласи ҳал булаётган палла бободаримиз истилочи бўлмагани учун биз айбор эмасмиз. Бинобарин, «арабийни билмасак — дин, русийни билмасак — дунё қўлдан кетиш»-и-да бор гап. Бироқ, энг аввали, ўз тилимизни борича асрар, ялтироқ темир-терсаклари билан мақтанаётганларга қарата «биз ҳам бир миллат вакилимиз, сизлардан кам жойимиз йўқ» дей олиш — ҳамиша ўталаётган бурч.

Яхинда хизмат тақозоси билан бир машваратда қатнашдик: кўрилаётган масала — мамлакатимизга тегишли, битта хорижлик меҳмонни ҳисобга олмаганда иштирокчиларнинг бари — ўзбеклар, бироқ бутун йигилиши рус тилида олиб борилди: вилоятдан келган айрим вакиллар эса эсна-а-а-б ўтиришиди. Бу ҳам майли, танаффусда нуфузли вазирликнинг бошқарма бошливидан интервью олаётib, «узбекча гапиролмайман» деди. Қизиқ, ота-онаси, миллати ўзбек бўлатуриб, (ўз тили дейишни ҳам қўйинг) давлат тилини билмайдиган бу амалдор шу халқ келажаги йўлида ҳаракат қиласмикан?.. Наҳотки, давлат тилини билиш даражасини аниқлаш бўйича ўзбек амалдорлари ўртасида аттестация ўтказишга тўрги келса?.. Шу даражада ботқоқ ботиб қолдикми?!

Умид ФОФУР ўли

«Баркамол авлод — 2008»

Икки кундан сўнг Қорақалпоғистон республикасидаги замонавий спорт мажмуалари ҳамда стадионларда ўрта маҳсус ва касбхунар таълими муассасалари ўқувчилари ўртасида «Баркамол авлод — 2008» спорт мусобақалири бошланади.

Ўн йилларча аввал «Нурота чашмасидан нур чикибди» деган гап тарқалди. Тошкент сейсмология институти директори, профессор А. Султонхўжаевнинг бу ҳақда оммавий ажборот воситалари орқали чиқишини эшишиб, олим Тўлқин Зокиров билан боғланганимда, домла: «Бу физик жараён, нурнинг бўлгарда синиши оқибатида пайдо бўлган» деган фикри айтган эди. Олимлар ҳам фан нуктаи назаридан ҳақдир, аммо кизиғи, бу нур ҳар доим ҳам пайдо бўлавермайди.

Биз Нурота тарихини ёзив кетган муаррихларнинг фикрига эътиroz билдиришдан йироқмиз, бу баҳс-мунозарарни тарихчилар ҳукмига ҳавола қиласиз. Қолаверса, бу ердаги қоятош тилсимлари очилиб, фанда уларга ойдинлик киритилса, кўп тахмини сирлар очилиши шубҳасиз. Ҳозирча кексалардан эшигтан ва кўрганларимиз асосида ўз фикр-мулоҳазаларимизни билдиromoқчимиз.

Нурота ҳақида ривоятлар, маталу афсонага ўхшаш ҳикоялар халқ орасида кўп бўлиб, уларнинг энг қадимиylаридан бири Искандар Зулқарнайнга бориб тақалади. Бу ҳақида жаҳонгир билан ҳарбий юришларда бирга бўлган Эвмен ва Диодат исмли солномачилар ҳамда Ўрта Осиёни эгаллашда бирга бўлган Птолемей, Арасту асарларини ўқиб-ўрганган

тарихчилар Искандарнинг Нур шахрини босиб олган олмаганингига аниқлиги киритиши мумкин. Биз эса Искандарнинг Нур шахрини босиб олмоқчи бўлганлиги тўғрисидаги ривоятни ёдга оламиз. Бу ривоятни мулла Хизир (Хидир) ўғли мулла Насриддиндан ўтган асрнинг эллигинчи ийларида эшигтанман.

Искандар Зулқарнайн кўп жойларни босиб олгач, навбат Нур шахрига келибди. Шахар мустаҳкам қалъа дөвор билан ўралган экан. Шарқий дарвозага келиб тўхтаган жаҳонгир барча мунахжимларини чақиртириб, «Нур шахрини қандай

оламиз?» деб сўрабди. Мунахжимлар юлдузларга қараб, худди келишиб олгандек, «Шоҳим, Нур шахрининг йўли берк, сизга уни олиш насиб килмас экан»,

Зулқарнайн

Нур шахрини ололмагани?

деб жавоб беришибди. Шоҳ бу кутимаган жавобни эшишиб, мунахжимлардан хафа бўлиби. Ўзи эса тунда мижха қўмай режа тушиб, тонг ёришгач, Нур кўргонига назар ташлабди. Кўргон устида «ётган» кора булат ва шаҳарни қоплаб олган туманни кўрибди. Тоғдан, яъни кўргон томонда қандайдир ёруғ шульла самога қўзилиб кетган, унинг таъсирида булатлар гўё ёнгандек кўринар, ёруғ нур шафақлари остидаги манзара жуда ваҳимали экан. Искандарга Нур қальасини кўриқлаётган лашкар ўзининг аскаридан ўн баробар кўриниб кетибди.

Аъёнларига: «Чорасини топинглар!» дебди. Улар маслаҳатлашиб, чап томондаги пастроқ кўринган тоғни мўлжал олишибди: «Шу тоғдан ошамиз, маҳаллий айғоқчиларимизнинг айтишича, у ердаги Обикон сойи яшашга кулаг, сувга сероб жой эмиш. Қолаверса, Девибаландга шу сой орқали ўтамиз ва бориб Пошшодни оламиз» дейишебди. Бу таклиф Искандарга ҳам маъкул тушибди. Чунки ўнг томонда Кизилкум чўли, ундан ўтиши кийин, рўпарада эса Нур-

та! Искандар бу таклифи қабул қилибди. Қўчат, Тошибулок, Резаксойлар орқали улар тоғдан ошиб сувимур, хушманзара Обикон сойига етиб келишибди. Искандар бу сўлим, тинч жойда дам олиб, лашкарлари орасидан туркларни Обиконда қолдириб, уларга шу сой ва қишлоқни инъом этиб, хатлаб берибди. Шу-шу Обикон қишлоғи ўз-ўзидан Зулқайнар номи билан боғлиқ ўнлаб жойлар буюк жаҳонгир ҳақиқатан ҳам Зулқайнар қишлоғида бўлганлигидан далолат эмасми?..

Искандар эса Девибаланд кўргонини ишғол қилиб, сўнгра тоф оралаб Пошшод шахрига кетибди.

Нурни ололмаган аламзода Искандар Пошшод шахрини ер билан яксон қилибди. Бу шахар харобалари ҳамда катта қабрисистон, бозор расталарининг ўрни ҳозир ҳам тарихнинг интифада сифатида туради.

Зулқарнайн номи билан боғлиқ, халқ тилидан ҳозир ҳам тушмай келаётган бундай ривоят ва ҳикоялар асосида маълум дараражада ҳақиқат бор. Демак, Искандарнинг Нур шахрини ололмагани тўғрисидаги ривоятнинг ҳақиқатга жуда яқинлигини тарихий далиллар исботлаб турибди.

Зулқайнар қишлоғи

аҳолисини қўшни қишлоқдагилар ҳануз «турк»лар деб аташади. Шунинг учунки, Искандарнинг «йўлга ярамай колиб кетган» аскарлари ҳақиқатан ҳам турклар бўлиб, шу ерлик туркий маҳаллий миллатлар билан аралашиб, қоришиб яшаб кетган. Шунга ўхшаш Искандарнинг номи билан боғлиқ ўнлаб жойлар буюк жаҳонгир ҳақиқатан ҳам Зулқайнар қишлоғида бўлганлигидан далолат эмасми?..

Собира Бўлдиевнинг «Нурота» эссесида Нур мавзеси милоддан аввалигидан асрда мавжуд бўлганлиги ҳақида тарихий маълумотлар кўп. Нур қальаси тарихини Самарқанд давлат архитектура ва қурилиш институтининг ўқитувчиси Д. Нозилов, профессор А. Муҳаммадиевлар ҳам ўрганиб, Нур қальаси антик даврда барпо этилгани ҳақида маълумот берган.

Нур қальасининг Нурбулук чашмаси билан боғланниб турган ер ости йўллари ҳамон сақланган. Ўқувчилик йилларимизда, яъни ўтган асрнинг олтмишинчи йилларида дўстларимиз билан қалъага кўп чиқсанмиз ва ер ости йўлакларидан бир неча бор юрганимиз. Ш.

Исмоилов ўзининг «Судур бобо ёхуд Нурота тарихидан саҳифалар китобида» ер ости йўлаклари (форлари)да ишлатилган фиштлар ўлчами, тузилиши жиҳатидан Узунқир, Еркўргон, Чордара кўргонлари фишларини эслатади ва уларнинг ёши милоддан аввалигидан XI-XIX асрга тўғри келиши ҳақиқатга яқинлигини таъкидлаган.

Нур қальаси «Етти қароқчи» ёки фан тилида «Катта айқ» деб аталувчи юлдузлар туркумига ўхшатиб курилган. Бунда ҳам биз билмаган сирли маъно бўлса ажабмас. Қалъа чашма сатҳидан 168 метр, ўнинг ўртадаги Коровуллар супаси эса 68 метр баландликдадир.

Искандар милоддан аввалигидан 329 йилларда бу ерлардан ўтганида шаҳар ҳозирги ҳолатидан 3-4 баробар катта бўлган. Шунга кўра хисоблаб кўрилса, Нур шахри Марказий Осиёдаги энг қадимига шаҳарлардан бири бўлганлигига шубҳа йўқ, бу ҳақиқат яқин келажакда ўз исботини топса ажаб эмас.

Жўракул Йўлдошев,
геолог

Прагада осмон ёнди

Ракамларга қараганда, бугун мамлакатимизда иккинчи жаҳон уруши қатнашчилари сони 15889 нафарни ташкил этар экан. Шулардан бири Кашикадарё вилояти Камаши тумани «Чим» жамоа хўжалиги Кизилсой қишлоғида яшовчи 87 ёшли Эшкобил бободир.

Бу табаррук отаҳоннинг хонадонида бўлиб, ўтмиши ҳақида гапириб беришни сўрадик.

— 16 ёшимда фронтга жўнадим. Бизнинг тумандан бир кунда 47 кишини олиб кетишди. Илк бор Украинада жангга кирдим. 1943 йилга келиб душманларни чекинтирдик. Венгрия, Руминия ва Бухарестда қаттиқ жанглар бўлди. Қишлоқдошларимдан бишигина омон қолдик.

Бобо беихтиёр сукутга чўмади. Гарчи кулимсирашга уринаётган

бўлса-да, хотиралар қўйнаётганини сезиш мушкул эмасди.

— Максиминка деган взвод командиримиз бор эди. Унинг кўплаб ўғитлари ҳамон қулогимдан да жаранглайди.

— Чўнгагингда пул олиб юрма. Агар тирик қолай десанг, ҳеч қочон борган жойингдан бирон нарса олма. Таёқ есанг айтма, бирорни қўлинг билан кўрсатма.

Энг муҳими, ҳаром иш килма.

Кейинги кунлардаги қаттиқ жангларда содир бўлган воқеалар унинг гапларини батамом тасдиқлади. Бир сафар Будапештда бомбардимондан қочиб, туркман ва рус дўстим билан бирга дўконга бекинди. Бомбардимон тингач, дўконга разм солдик. Тилла буюмлар тўкилиб ётарди. Лекин Максиминкинг ўғитлари учаламиз учун ҳам қонун эди. Бироқ 6-7 нафар сафдошларимиз ҳам шу дўконга бекинган экан. Улар ўринларидан туриши билан халтларини тиллага тўлдириб олишиди. Бизнинг қайтаришимиз бесамар кетди. Улар дўкондан чиқиши би-

лан устига бомба тушиб, ҳаммаси ўлди. Биз эса ерни ўипиб ётардик...

Бо бодавом этади:

— 1945 йили Прагада эдик. 40 кун жанг бўлди. 41-куни тонгда танкимнинг радиосини тинглаб ўтиргандим. Кутилмаганда янграган эълон ақлини шошириди:

— Бирордлар, уруш тугади!..
Ўша куни мушаклар ва ракеталар отилиб, Прагада осмон ёнди!..

Яратганинг инояти билан 1947 йили соғ-саломат она қишлоғимга қайтдим. Келсан, Бобони, Жуман, Амин, Эшқобил ва Аллаёр деган бештагина сафдошм қайтибди. Танам соғ, аммо

қон-қонимгача қизил ранг — қон ҳалқоблари сингиб кетганди. Шу боисдан ҳам 50-йилларгача биронта товуқ ёки эчки сўйиб, конига қараб туришдан ўзимни тиёлмай юрдим.

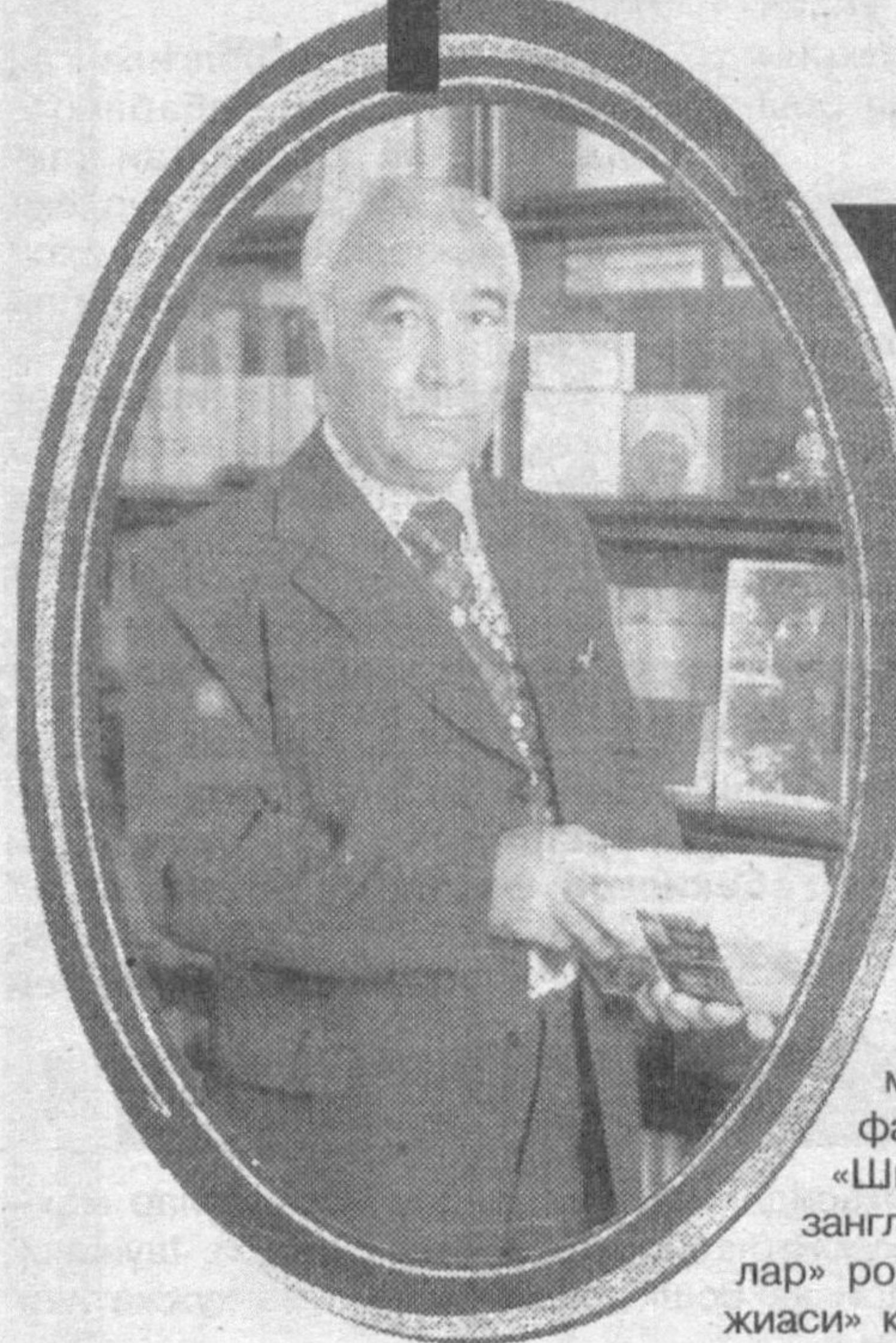
1947 йили қишлоғининг киноида уруш ҳақида ҳужжатли фильм намойиш қилинди. Одам тўла залда иккита жангчи қолдик. Сўнг мен ҳам хушимни йўқотибман.

Бобонинг оғриқларини ҳис киламан. Отиқ қийнагим келмайди. Гарчи ҳикоялар жудаям таъсирил бўлса-да, энди уруш ҳаёлларига гарк бўлган бобога мустақиллик ҳақида савол бераман.

— Мустақилликнинг нақадар улуғ бахтлигини айтиб тутатолмайман. Аввало тинчлик, соғлик, осойишта ҳайтнинг ўзини нимага тенг қилиб бўлади?! Тилагим — юрт тинч бўлсин!

Абдулатиф АБДУЛЛАЕВ,
«Ishonch» мухабири

Чироғи ўчмайдиган

Ўн етти ёшда эдим. Шуҳрат акани қидириб Тошкентга келдим. Ёзувчилар уюшмаси биносига яқинлашганимда, ичкаридан икки одам чиқиб келди. Уларга салом бердимида, бинога кирдим. Ўнг кўлдаги бурчакда ўтирган бир аёл киши: «Сизга ким керак эди?» — деб сўради меҳрибонлик билан. Айтдим. «Хозир чиқиб кетдилар-ку, Шуҳрат ака! Кўрмадингизми?..» — деди аёл кулиб. Ютуриги ташкарига чиқдим. Анчагина нарида чап йўлкадан халиги икки одам охиста кетишмоқда эди. Орқаларидан чопдим. Кейин билсан, улар Шуҳрат ака билан Вахоб Рўсиматов экан. Ўшанда Шуҳрат ака дафтаримни зринмай кўриб чиқиб, илик сўзлар айтган, танлаб олган шеърлари эса кейинчалик «Шарқ ўлдузи» журналида босилиб чиқкан эди.

Келажак тонигига қўлдим мен
ҳавас.

Адаб насли адабиётимизнинг ўзига хос саҳифаларидан саналади. Унинг «Шинелли йиллар», «Олтин занглашас», «Жаннат қидиргандар» романлари, «Бир кечга фожиаси» қиссаси, ҳикоялари, «Беш кунлик күёв», «Қўша-қаринглар» драмалари ўкувчилар томонидан севиб ўқилади. Ёзувчи асрлари — унинг фарзандлари, ҳар бирининг ўзига хос саҳифаларидан саналади. Унинг «Шинелли йиллар» романини ўқиганмиз?.. Яхши. Бу роман уруш ҳақидаги асрлар орасида энг яхшиларидан бири. Нашриётта айтинг, шу роман қайта нашр этилсин.

Шуҳрат ака телефонга гўшагини кўйиб, юрагига нур инган адига юзланади:

— Биласизми, Шуҳрат, орамизни бузгувчилар кўп, шунга эҳтиёт бўйлилк. Бирорлардан эшитган гапларга ишонманг. Бирор гапнинг бўлса, келинг, тортинманг, ўзимга айтинг. Ижодингизга муваффақият тилайман.

Шу куннинг эртасига ёқ етакчи газеталарда бирин-кетин Шуҳрат асрлари эълон қилинади. Шу илини «Шинелли йиллар» романини ўқиганмиз?.. Яхши. Бу роман уруш ҳақидаги асрлар орасида энг яхшиларидан бири. Нашриётта айтинг, шу роман қайта нашр этилсин.

Шуҳрат ака адраси билан кўп қўлган, лекин замон сийловини кам кўрган адаблардан эди. Боси, у тўғри сўз, ялтоқланиши зинхор ёқтиримайдиган, ҳамиши ҳақиқат томонида турадиган инсон ва адаб эди. Турли пайтларда ҳар хил адабий камситишларни бошдан кечираади. Менимча, етмишинчи йилларнинг охири бўлса керак, Шуҳрат акага нисбатан ана шундай камситишларни бўла бошлади, чиқиб турган китоблари ҳам тўхтаб колди. Сабабини билмоқчи бўлиб таҳририятларга борса, адига, газета расмий материаллар билан банд бўлиб қолаяпти, дейишар, нашриётда эса, қоғоз танқислигини рўяч қилишарди. Холбуки, ўзгаларнинг китоблари кетма-кет чиқиб туради...

Оддий соч ҳақида бошланган шеър катта ҳаётий фалсафага айланади. Умри покликка чулганган шоир кўз олдидан пиллапоялар бир-бир намоён бўларкан, ҳаёли яхши-ёмон кунлар, кувончу қайгулар, орзу-армонларга кетади. Бешикда ётган фарзандига қараб тураркан, шундай сатрлар қоғозга тушади:

Мен улар қалбига нур бўлиб кириб
Умрини умримга пайванд қўлганиман.
Сочимнинг қорасин уларга бериб
Оқин ўзимга олиб қолганиман!

Оддий соч ҳақида бошланган шеър катта ҳаётий фалсафага айланади. Умри покликка чулганган шоир кўз олдидан пиллапоялар бир-бир намоён бўларкан, ҳаёли яхши-ёмон кунлар, кувончу қайгулар, орзу-армонларга кетади. Бешикда ётган фарзандига қараб тураркан, шундай сатрлар қоғозга тушади:

Зинда ҳали ниш урмаган кўклам,
Бено изгирин кезар эшикда...

Бу шоирона мағзи тўқ сатрларни ўқир экан, ўқувчи «ҳали ниш урмаган кўклам»дек бешикда ётган норасида гўдакни олдинда «бено изгирин»лар кутаётганини, ҳаёт синовлари азобуқубатларга қоришиқ эканини жуда ҳам гўзал бир йўсинда идкор этиади.

Кинич ҳодисалардан катта ҳаётий умумлашмалар чиқара олиш Шуҳрат шеъриятига хос фазилатлардан биридир. «Мен мағрур яшадим» шеърида шундай сатрлар бор:

Мен ҳалол яшадим — шунинг ўзи бас,
Энг оғир дамда ҳам айтдим ростимни.
Сотидим амал деб яки дўстими,
Дўстликни, ростликни билдим мукаддас!
Мен мағрур яшадим — шунинг ўзи бас,
Биронинг оғигин ортидан босиб,
Кўзига чўп ташлаб, йўлни тўсиб,
Хилватда олмадим ўзим кенг нафас.
Мен дардли яшадим — шунинг ўзи бас,
Оламни беташвиш кўрмадим бир кун.
Кўтариб ҳамиша кишилар юкин,

— Нимага босишмас экан? — ҳайрон бўлади Шароф ака. Шу заҳоти телефон орқали мафкура котибдан сўрайди: — Нима учун ёзувчи ва шоир Шуҳратнинг асрлари босилмаёт? Ким уларни тўхтатиб кўйди? Нима учун жой-

деб ёзган эди ҳалқимизнинг талантли ва жўшқин адаби Шуҳрат... Адаб чироғи эзгулиги адолат нуридан кувватланган. Шуний учун бу чирок ўчмайди, балки ёлқин таратища давом этиади.

Муҳаммад АЛИ,
Ўзбекистон ҳалқ ёзувчisi

Шоир

Гёте яратган
илоҳий
мўъжиза

Шеър — кўнгил изҳори, кўнгил мулки. Олмон шоири Гёте эса шеърият оламига янада теранроқ, жозабироқ шакл бахш эта олган буюк шоирдир. Шеърият инсониятга ҳамиша куч бағишилади, бунинг учун шеърларни нафакат «ташқаридан», балки «ичкаридан» ҳам кузатмоқ даркор. Шеърни шоир «экади», юракдан «узиб» тухфа этади, авайламоқ, асрароқ — у кирган кўнгилнинг иши. Гёте яратган шеърлар кишига руҳ берадики, беихтиёр илҳом париси тўғрироғи, унинг шеър «парилари» қалбингизни забт этади.

Мен — сенинг ягонанг, сева олганинг,
Ҳам талаб қилганинг — сен-ла бўлмоқни.
Ҳақлисан ва ишон: тан-жоним сенга
Ёнингда сезаман ўзимни,
Мисоли учур от эгаси.
Шамолдек еламан мен гўё
Жамолинг дарпарда ортида рўё.
Бу кун шимолий кутуб таратган ёғди,
Садоқатинг тафти, эй кўзлари оху...

«An Lida» (Лидага)
(Хафиза КЎЧКОРОВА таржимаси)

Гёте ҳамиша гўзалик парвонаси эди. Ҳаёт гўзаликлирдан баҳраманд бўлиб яшашга интилган буюк шоир умрининг сунгти кунларигача муҳаббатнинг нағис шаббодасини ўз кўнглида хис эта олди. Ҳаётда учраган ҳар бир аёлни ўзига хос, бирбирига ўхшамас назокат ила севди. Унинг шеъриятидаги Клара, Грета, Лида, Хелена, Зулайха каби бадиий образлар аслида унинг кўнглини чиндан забт этган аёлларидир. Калбидаги сўзларининг дурдек тўкилиши унинг буюк муҳаббат эгаси эканлигидан далолатdir.

Кор-ла қолланган севимли гўшада,
Сувратинг намоён кўзим олдида.
Атрофимда учар момик булутлар,
Юрагимда эса алами хижрон.
Маҳбубам, мен бу кун энг баланд чўққида,
Илоҳий тўйуни тўйдим кўнглимда.
Ишк ишқдан воз кечмок истаса қанчалик
Бу — бехуда, аксинча —
Бир юрак иккинчисига маҳтал шунчалик.

«An Lilli», 1775 йил
(Хафиза Кўчкорова таржимаси)

Тўйғулар шу тариқа кўнгилдан кўчсагина, юрак ором олади.

Яна чорлар мени илоҳий бир ун,
Яна ҳаёлларга қулганди бошим.
Сабо арфасидек ҳазин ва сермунг,
Кийилар сатрлар, кани бардошим.

Фауст-дан

Шеъриятнинг «кетига тушиси» унинг куч-кудрати турткиси ила ҳам файласуф, ҳам адолатшунос (адвокат), ҳам ҳаким, ҳам табобат илми билан шуғулланган Гёте асли узи ким эди?

Илоҳият ила банд бўлдим,
Фалсафада хирадманд бўлдим.
Бўлдим яна адолатшунос,
Ҳаким бўлдим, табобатшунос.

Фауст-дан

Гарчи у ўз образини «Фауст»да мужассам этиб. Лекин менга бир нарса аён: Нодон эдим, нодонман ҳамон, деган хулюсага келган бўлсада, биз уни севиб ўқиймиз.

Хафиза КЎЧКОРОВА,
ЎзМУ ўқитувчisi

Қандингни ур, отаўғил!

Бир маҳаллар Анвар Муқимовнинг ихчамгина ҳажвий китобига муҳаррирлик қилгандим. Ўшанда ҳажвияларнинг баъзи жойларига қалам текказиб, баъзи жойларини сал қисқартиб ташлағанимни кўриб, бўлим мудиризининг капалаги учган, «Ахир, бу — Анвар Муқимов! Абдулла Қаххорнинг назарига тушган адаб! Ҳафа бўлади-я!», деб менга дакки берганди. Мен: «Майли, муаллифни Фарғонадан чакиришиб, бир кўрсатинг. Таҳририм ёқмаса, аслидаги қолаверади», деганим эсимда. Мудиризим Анвар акага қўнгироқ қилиб шуни айтса, «Мен у йигитчага ишонман, кўйиб бераверинг», дебди.

Китоб чиқди. Иккича ой ўтди ҳамки, муаллифдан даррак йўқ. Наҳот, таҳрирларим ёмаган бўлса, деб кўнглим гашланиб юрдим. Орадан беш ойча ўтга, устоз Аскад Мұхтор «Ўзбекистон адабиёти ва санъати» газетасининг «Шум бола» саҳифаси фаолларини йигиб, рағбатлантирувчи мукофотлар топшириди. Ўша куни Анвар аками умримда биринчи марта кўрдим. У мени самимият билан астойдил кучиб, «Каричиликда қайта-қайта ишлашдан эриниброқ ёзган нарсаларимга ҳам зеб берибсиз», деб макташга тушди. Ўзим муҳаррир бўлган китобни совға қилаётib, «Мана, ичига сизни «устозим» деб

ёзиб қўйдим», деб чирошли жилмайди. Бу гап кўнглимни кўтариш учун айтилганини сезиб, бағрим яшнаб кетди.

Мана, орадан йигирма йил ўтиб, Анвар аканнинг ўғли Сайд, «Шунга бир кўз ташлаб беринг», дея нашрга таҳтлаб қўйган тўпламини кўлими тутқазди. «Бошингга отангнинг куни тушадиган бўлди, бола», деб ҳазиллашгим келди-ю, индамадим. Яхшиям индамаганим, хижолатда қолардим. Ёзғанларидан шу айб қидираман, кани камчилик топилла қолса. Жаҳлим қўзиди, шуларга «акаҳон» лигимни кўрсатолмасам, нима қилиб юрибман? Астойдил тафтишга киришиб, ниҳоят «отни қўркитадиган»ни «отни ҳуркитадиган» деб ўзгартиридим. Яна иккича нуқсонча топгандек бўлдим. Хайрият, анча ёнгил тордиди.

Юқоридаги гапларни чувалашдан мақсад, кўнглимни ёриштирган асосий нарсани айтмоқчиман — одамзод бу оламда, аввало, болам деб яшайди, тангридан унинг камолини тилайди, ўзи кўролмаган бахтни, ўзи етолмаган манзилни фарзандларига раво кўради. Шу нуқтаи назардан қараганди, Сайд Анвар ўз отасининг руҳини шод қиласиган адаб бўлиб ётишибди. Жуда кувониб кетдим...

қўриш билан, хотин эса унинг устида ҳамир қориш билан банд.

Шитоб билан бориб, электр ҳисоблагичга ёпишганимни кўриб:

— Ҳа, тинчлики? — деб сўради хотинбанди.

Мосламани олиб, чўнтақка яширидим-да, унинг тепасида пайдо бўлдим.

Ҳамирингни ичкарида кор! — дедим ҳар сўзимни таъкидлаб. Хотин ҳамир юки кўлининг орқаси билан иягини қашлаб, савол назари билан қараганди, давом этдим.

— Вилоятдан келганлар электрни текшириб юришганниш. Таниш-билиш, ошна-оғайнини деган нарсаларга қарашмаяпти экан. Қарзимиз кўп, чироқни узишади. Шунга, Одам атоси чакирил келса ҳам, овоз берма! Одам йўқ экан дейишиб, уйга киришмайди.

Хотинбойнинг «бўпти» сидан кўнглим тўлиб, кўча томон юрдим. Дарвоздадан шундай ўтганимни биламан, кўшининг уйидан чиқиб келаётган бегона иккича йигитга кўзим тушди. Нима қилиш керак? Шарт ортимга ўтирилдим: ўз

— Уйида ҳеч ким йўқ шекилли, — жавоб қилдим пинак бузмай.

— Сал ичкарироққа кириб чакирайлик, — иккича йигит дарвоздадан ўтмоқчи бўлди.

— Ҳай, ҳай, ҳай! Ити бор! — дедим унинг билагидан тутиб.

Шу пайтда сўрининг тагида чўзилиб ётган Бўрибосаримнинг эшиқдан чиқиб келишини, ё бир борагина «Вов!» деб қўйишини шундай истадим, шундай истадим, кўяверасиз! Отини атиб чакирай десам, сир фош бўлиб, шарманда бўламан. Нима килиш керак? Калламдан айланай, дарров маънили бир йўл-йўрик ишлаб чиқарди. Йигитни ортимга суриб, аввалига:

— Ити эшакдай келади, кирсангиз ейди! — дедим. Сўнг дарвозага қараб, — Оти — Бўрибоса-а-а-ар! — деб бақирдим.

Йигитлар хийламни сизишдимишкан, дегандим, йўқ. Эшиқдан отилиб чиқсан Бўрибосаржонидан қочишини бошлаб юришиди. Уларнинг орқасидан менам чопдим, ортимиздан Бўрибосаржон! Хўжайнин ўйнашгиси келди деб ўйладими, иргишлаб-ирғишилаб чопади, жонивор! Ўзим ҳам бир чопиш қил-

домланинг айтганини қил, қилганини қилма, дейишмайди-да. Қип-қизил зараркундан экан-ку!

— Ҳаммасини жаримага тортишибди. Баъзиларининг ишини судга оширамиз дейишибди. Туман электр идорасида ишлайдиган битта иккита чақон ўртага тушиб, муроси мадорага келтирмокчи бўлибди. Вакиллар «Бунақа бузғунчиликларнинг ўргатувчиси, раҳбари, раҳномоси — сенсанлар! Сенларга аталган жазоларимиз ҳам бор!», дейишиб, уларни олдиларига солиб қувлашибди.

Одамлар тарқала бошлашибди. Айниқса, «Муттаҳам! Үгри! Зааркунданда!», деб энг юқори пардаларда хитоб қилганилар биринчилар қаторида уллари томон шошибди.

Ҳажвияга шу ерда нуқта қўйгандим, аммо асосий ҳангома кейин бўлибди. Расул ака уни завқ-шавққа тўлиб ҳикоя қилиб берди.

— Менам, сен айтган хитобчилик сафида бўлмасамда, шум хабарни эшитгач, уйга қараб йўл олдим. Тўғри, ўринча сим ўтказмаганман, ҳисоблагични тескари айлантирадиган одатим ҳам йўқ. Электр пулини вақтида тўлайман дейман, аммо уч ойдан бўён ишлаб қўйган ойлигимни ололмайман.

дарвозамга юзма-юз бўлдим. Ортимдан келаётган йигитларнинг қадам товушини биринки санаган бўлдим-да, овозин барадла кўйиб, ўзимни қаира кетдим:

— Расулжон ака! Расулжон ака!

Йигитлар ортимда тургани сезиб, товушмни кўтардим:

— Расулжон ака-а-а! Ҳо-о-ов, Расулжон ака-а-а!

— Овоз беришмаяптими?

— Йигитларнинг папка кўлтиқлагани ёнимга келди.

дим, йигитлар ортимда қолди. Шундай ўтирилсан, иккенинг тили осилиб қолиди, аммо чопишдан заррача тўхташгани йўқ. Папкалари кўлтиқларидан тушиб, қофзлари сочилиб кетдиям, парво қилмай чопишда давом этишиди. Лекин чойхона олдига келганда Бўрибосар йигитларни ҳам, мени ҳам қувиб ўтиб олдинга ўтиб кетди! Йигитлар елкаларидан нафас олиб, оғиз ва кўзларини бор бўйича очганча жойларида қотиб қолишиди. Бўрибосаргинам эса, пойгода голиб чиқсан соқовдай, думини ликиллатганча, чорраҳани гир айланиб, чопа бошлади

Рассом ҳандаси

— Кўркитманг мени, оймомо...

Ёш ўтди... Аммо кашандалик қолмади.

А.ҲАКИМОВ чизган суратлар

◆ Табиат шифононаси

Бодринг яшартиради

Кишин-ёзин дастурхонимизга кўрк бағишлаб турувни бодрингнинг бунчалик севиб истемол қилинишига шифобахшлик хусусияти сабаб. У иштаҳани очувчи, таомни ҳазм куловчи бўлиши билан бирга қонни тозаловчи хисобланади. Томирлардаги турли чўкамларни бартараф этиб, ювоб юбориши хусусиятига эга. Шу билан бирга у бўйин ва бод касалликларни даволовчи ҳамда сийдик ҳайдовчи воситадир.

Таркибидаги пикниклар ошқозон-ичак фоалиятини яхшилаб, холистеринни танадан ҳайдайди, турли хасталикларнинг олдинги олади. Айниқса, тери, соч, тишнинг соглом бўлишида кўмак беруб, қалқонсизон без касаллигидан асрайди. Ёлар ва осиллар сўрилишига ёрдам беради. Қабзигуда унинг нафи жуда катта.

Халқ табобатида бодринг ширасидан асабин тинчлантирувиш, ошқозон-ичак хуружида оғрикни босувчи дори сифатида фойдаланилган. Ширасини асал билан аралаштириб истемол килинса, нафас йўллари ва йўталга шифобахш таъсир кўрсатади. Кўйганга даво. Айниқса, косметикада бодринг кенг кўлланилади. Юзни тиник ва чиройли қиласди.

Гуллининг қайнатмаси безгакка наф беради. Пишган бодринг жигар хасталиклири, айниқса, сарик касаллигига фойдаланади.

Равоч кўзни равшан қиласди

Равоч ўзига хос шифобахшлик хусусияти билан ажралиб туради. Халқ табобатида кўлланган бу неъматдан замонавий тиббиётда ҳам кенг фойдаланилади. Унинг таркибда саломатлик учун зарур бўлган олма ва шовул кислотаси, турли дармондорилар жуда кўп.

Аёллар касаллигини даволашда у энг ишончли доридир. Бачадондаги иллатларни йўқотишида унга тенг келадигани йўқ десак муболага бўлмайди. Шунингдек астма ва кон туфлашда, меъда заифлиги, ич оғриклар, ҳикимча фойдалидир.

Равочнинг сикаб олинган суви кўриш кувватини оширади. Сафоли ич кетишда, айниқса, қизамик ва чечакка наф қиласди.

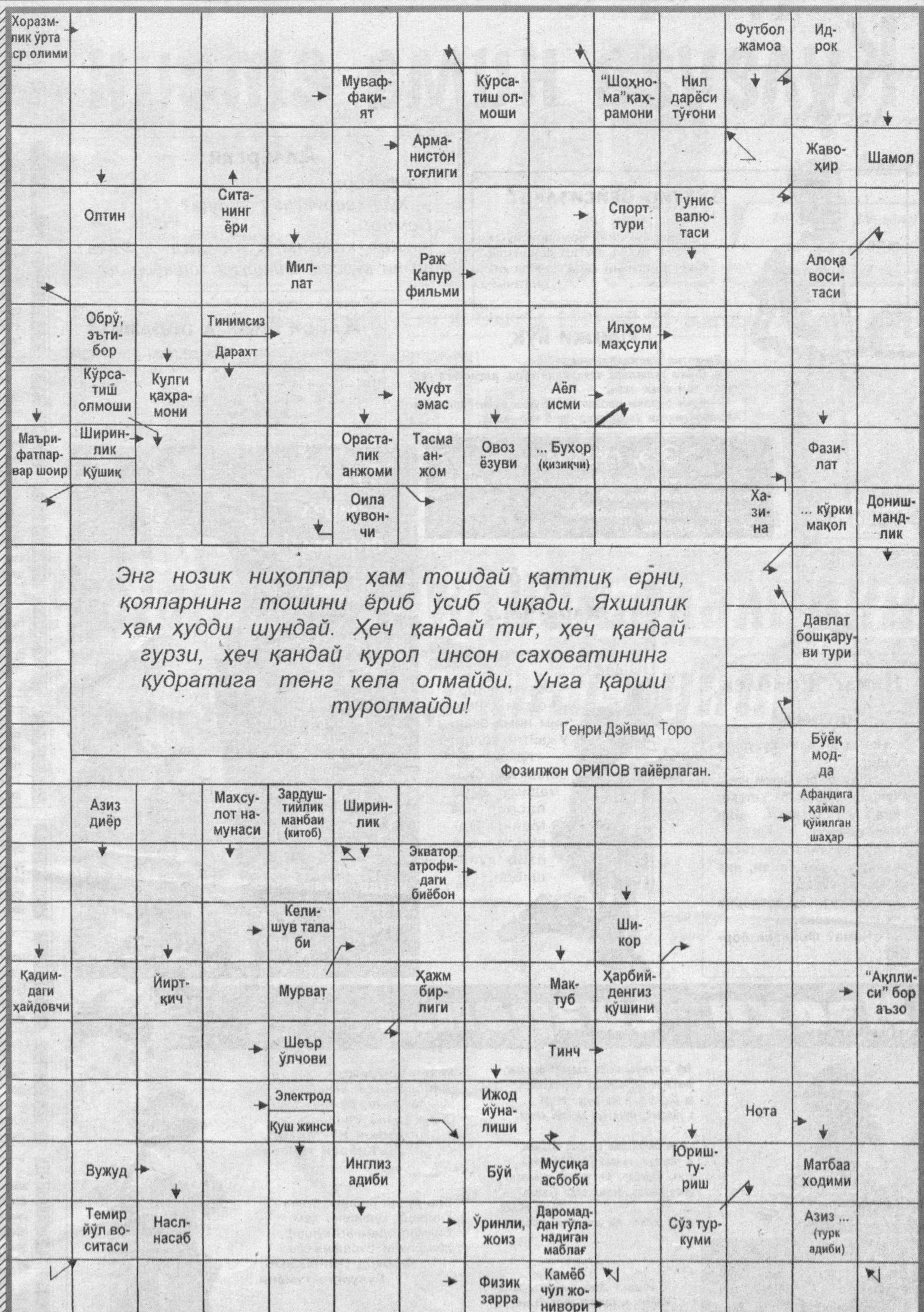
Илдизи сиркага қўшиб суртилса сепкил ва теридаги яралардан қолган дөгларни кеткизади. Шу билан бирга илдизи ҳазмнинг бузилишидан бўлган ич кетишда, дизентерия, ичак, бўйрак, кувуқдаги оғриклар ва кон кетишда шифобахш таъсир кўрсатади.

Шовул аллергияга қарши

Шовул шарбати одамнинг қувватини ошириб, ҷарчогини ёзади. Шу билан бирга камконлика, аллергия, тери кичишида фойдаланади.

Унинг илдизидан тортиб барги, уруғигача дориворлик хусусиятига эга. Шовул бактерияларга қарши, кон тўхтатувчи, оғрикни қолдирувчи, занги (цинга) хасталигига яхши таъсир қиласди, ичак ва жигарга даво. Авитаминоз, ичакдан қон оқиши, янги ҷаралар, ангинада кенг кўлланилади. Кайнатмаси жигар касалликлари, аллергия ва тери кичишида (5 мянган 4 маҳал) ичилади.

Илдизи оғрикни қолдирувчи, уруғи буриштирувчи, кон тўхтатувчи хусусиятига эга.

Ана шунаقا

Митти сигирлар

Зимбабвенинг Булавайо шаҳрида ўтказилган савдо кўргазмасида қишилар эътиборини митти сигирлар ўзига қаратди. Бу жоноворларнинг бўйин бир метрга етар-етмасдир.

Булавайолик фермер Кен Хармер ўз сигирларини дунёдаги энг митти сигирлар деб ҳисобламоқда. У ана шундай сигирлардан 35 тасини етиштиришга муваффақ бўлди. Фермер улар селекцияси билан 15 йилдан бери шуғулланади. Яқин йиллар ичидаги янада кичикроқ сигирлар етиштирмоқчи.

Хармернинг фикрича, унинг сигирлари митти бўлгани билан афзаллик томони кўп экан. Масалан, улар анча чидамли ҳамда кунига 10 литр сут беради.

Ўтганларнинг охирати обод бўлсин!

Ўзбекистон касаба уюшмалари Федерацииси кенгаши қошидаги Курортлар бошқармаси жамоаси бошқарма бошлигининг муовини Хайрулла Максумовга оласи

Волидахон ТОХИРОВАНИНГ вафот этганлиги муносабати билан ҳамдардлик билдиради.

Ўзбекистон таълим ва фан ходимлари касаба уюшмаси Марказий кенгаши Республика «Мехр ва мурувват» фонди ижорчи директори Хайриддин Маъсудовга набирави

УМРБЕКнинг бевақт вафот этганлиги муносабати билан ҳамдардлик билдиради.

Ўзбекистон енгил, мебел саноати ва коммунал-маишӣ хизмат ходимлари касаба уюшмаси Марказий кенгаши ҳамда Марказий кенгашишнинг Сурхондарё вилоят вакиллиги ва «Сурхонтекстил» АЖ касаба уюшма қўмитаси «Сурхонтекс» кўшма корхонаси директори Жумадилла Худойбердиевга падари бузруквори

ХУДОЙНАЗАР бобонинг вафот этганлиги муносабати билан таъзия изҳор эта-ди.

